

IMPERATOR

DE FESTA A LA MÍTICA SALA BARCELONINA

No és cap secret que aquesta discoteca és una institució barcelonina. Una irreductible de les sales amb sessions amb públic d'edat avançada

PÚBLIC FIDEL

L'Oscar, el DJ de l'Imperator. Compta amb trenta anys d'experiència musical al local del carrer de Còrsega. A sobre d'aquestes línies, una colla d'amics fidels a la sala de ball que més s'estimen.

El Manel té 82 anys i la Maria Àngels 80. Tots dos són vidus i fa divuit anys que són parella. Es van conèixer ballant. A la pista de l'Imperator, esclara. El ritual es repeteix cada dimecres, dissabte i diumenge i els veïns del carrer de Còrsega amb passeig de Gràcia ho testimonien amb delit. És un espectacle, un preciós espectacle. La cua al carrer, la tertúlia animada, les bromes, la complicitat. Tenen entre 65 i 80 anys i l'energia no els ha abandonat. Comparteixen patacades, absències, ensurts de salut, una vida laboral ja viscuda, fills, nets... Cadascú les seves circumstàncies i una coincidència comuna, una renúncia que no estan disposats a fer: per a tots ells l'Imperator és sagrat. El Manel i la Maria Àngels tenen la seva colla i tots esperen asseguts a la parada de l'autobús que les portes de la discoteca s'obrin un dia més. La Maria Josefa (76), la Margarita (80), l'Amanda (76), la Manoli (67) i l'Elena (73). Xerren pels descosits, fan broma sense parar, s'expliquen la vida encara que ja se saben de memòria la d'uns i la dels altres. El Carles (83) s'afegeix a la tertúlia, viu a Gavà i hi ve cada dia expressament: "El que més m'agrada de venir-hi són les persones amb qui em trobo. Podria quedar-me a casa, però m'encanta ballar i em va molt bé per a la salut". "Per a mi és com el psicòleg i el gimnàs junts", diu la Manoli. I l'Elena: "És la nostra teràpia, ningú té mal de peus". "Som una colla fidel, fem molta broma, ho passem molt bé. Com una família!" Ah! Indispensable mudar-se bé, que així fa encara més il·lusió.

No és cap secret que l'Imperator és una institució barcelonina. Una irreductible de les sales de festes amb sessions amb públic d'edat avançada. "Tercera edat?", això està una mica caducat, no?", suggereix algú. "Caducat i una mica ofensiu", suggereix un altre. Ja fa anys que la Teresa Cano és la *jefa* del negoci. Va ser el seu pare, Antonio Cano García, qui el va inaugurar el novembre del 1983 junt amb el seu amic i soci Aurelio Moya. Avui, quatre dècades després, la Teresa continua al capdavant del vaixell i està molt orgullosa d'haver contribuït a fer-lo créixer i a mantenir la personalitat tan particular i estimada d'una sala de festes que no s'assembla a cap altra i que crea autèntica addicció entre tots aquells que se l'estimen com si fos casa seva: "S'hi troben com a casa, i tant que sí! És un lloc de socialització, d'amistat, de compartir vivències i generar confiança", relata la Teresa. Els secrets de

"El que més m'agrada de venir-hi són les persones amb qui em trobo. M'encanta ballar i em va molt bé per a la salut"

l'Imperator els té clars: "L'estima i el respecte". Això segon és molt important. Per a algú amb mala fe, les mirades suspicaces i burletes poden ser temptadores quan veu una filera de senyors i senyores que esperen pacientment per entrar a una discoteca. Com si l'anomenada tercera edat no pogués passar-s'ho bé, com si els prejudicis i els tabús tronats ens enceguessin la vista. A la frontera exacta entre l'Eixample i Gràcia, la discoteca ha consolidat com cap altra una proposta festiva amb gran personalitat i varietat d'opcions depenent del dia i del públic. El Ramon fa trenta-set anys que viu quatre porteries enllà i té clar que el paisatge i la idiosincràsia del barri estan molt ben fecundats per l'esperit inimitable de l'Imperator: "Em dona molt bon rotllo, sempre me n'ha donat. És un lloc ple de vida i em fa la sensació que el barri se l'estima". "Si no hi fos, l'haurien d'inventar!", conclou. La vorera de muntanya d'aquesta porció del carrer de Còrsega és tot un corollari d'establiments especials que conviuen amb harmonia i li injecten autenticitat i color. Un grapat de restaurants, una *sex shop*, un bingo i l'Imperator. L'antiga seu de Convergència es va extingir ja fa alguns anys.

EL SECRET DE L'ÈXIT

A més de l'estima i el respecte, tothom sap que hi ha un altre secret: la música, esclara que sí. Rock, country, tango, txa-txa-txa... la varietat és la clau. "Avui vull un rock vull un bon rock, eh, Oscar!", la Josefa ho té claríssim. L'Oscar fa trenta-cinc anys que punxa música a l'Imperator i no és que ho tingui clar, ho té claríssim: "És la millor sala de ball de Barcelona". La Maria i el Julià és el primer dia que hi venen. Eren clients habituals del Tango, un altre clàssic barceloní que ja va

La Maria Josefa i dues amigues a la pista de ball de l'Imperator.

“Em dona molt bon rotllo. És un lloc ple de vida i em fa la sensació que el barri se l'estima. Si no hi fos, l'haurien d'inventar!”

tancar portes indefinidament. Venen expressament de Santa Coloma de Farners i ja no podien esperar més per tastar el nèctar musical que tants amics els havien recomanat. Han vingut amb tren i hauran de marxar aviat per poder agafar l'últim de tornada. Encara no ha començat la vetllada, però ja tenen la sensació que no serà la primera visita ni de bon tros l'última.

El Dani és una altra institució de la sala. Ja fa trenta-tres anys que ostenta un rol ben especial, professor de ball. Molts dels parroquians habituals s'han deixat aconsellar per ell i avui les passes de ball iniciàtiques i tremoloses són ja pura naturalitat i sentit del ritme integrat a la sang i a l'ànima. El Dani va treballar també al Tango, al Samoa i al Marabú, va regentar un karaoke a la plaça Espanya i, al mateix Imperator, cantava els dies que hi tenien l'orquestra. “Aquí és especial, costa molt no estimar tota aquesta gent, és un goig veure'ls contents”.

“QUÈ ÉS EL 'TARDEO'?”

El Josep Maria i la Montserrat també fa molts anys que hi venen. Estaven separats i aquí es van conèixer fa quinze anys, ballant. I van casar-se. “Aquí no es ve a lligar, eh? S'hi ve a ballar!”, exclama ella, convençuda. Ho diu perquè, un altre cop allò dels prejudicis maldients, hi deu haver qui es pensa que l'Imperator és un lloc en què els jubilats hi van a tirar la canya a veure si pesquen. “I no!” Dimecres a la tarda és el dia més fort de la setmana pel que fa a l'avui famós concepte de *tardeo*. “Què és això?”, responen la majoria. “Ah! Sortir a ballar de tarda? Ui, això fa molts anys que ho fem, no cal que ningú ens ho posi de moda!” Està ben vista l'observació de la Maria, en aquesta pista de ball són tots diplomats precoços en *tardeo*, una proposta que els últims anys,

sobretot d'ençà de la pandèmia, ha multiplicat la seva oferta a Barcelona i són nombroses les discoteques i sales de festes que hi confien per fidelitzar i consolidar antics i nous públics. La música *vintage*, els clàssics de tota la vida, són apostes segures i valors a l'alça entre franges d'edat orbitant pel concepte *boomer*.

L'Amanda té tres fills i vuit nets i intenta no perdre's cap tarda de ball. Es va separar fa trenta anys i de seguida va començar a venir a l'Imperator. És una dolça rutina que forma part important de la seva vida. Com als seus companys de colla, li costaria molt renunciar-hi. Aquí tothom ha tingut vides diferents, però alhora tothom explica més o menys el mateix, que és un goig quan arriba el moment de mudar-se i fer via cap allà. És tot un espectacle acostar-se a la pista de ball i, discretament, observar com ballen. El Manel i la Maria Àngels estan en plena classe magistral, feliços, deixant-se portar pels acords marxosos d'un mix de pasdobles i després pel ritme de Camilo.

Encara que ha ballat tota la vida, el Fulgenci fa poc que hi ve, sis o set anys. “Em vaig quedar vidu i no em volia deprimir. En lloc d'anar al metge vaig anar-me'n al ball”. Té molt clar que aquesta és la seva millor medicina, una teràpia immillorable, un exercici mental i físic que el manté en forma i amb les cabòries ben allunyades: “Si la gent sabés que va tan bé, ballarien més, els metges ho haurien de recomanar i segur que viuríem més anys”. Quan fa uns quants anys alguns polítics ens venien motos assegurant que calia consolidar estructures d'estat, segurament no sabien que el públic fidel de l'Imperator ja fa molt de temps que presumeix d'haver conquerit una estructura d'estat tan rocosa com un menhir indestructible. ●